

Een

Het verhaal van de demon

*N*a verloop van tijd schijn je meer te gaan verlangen naar het weerzien met plekken waar je eerder bent geweest, zei Lakorath op zure, slepende toon. *Toch merk ik dat mijn wens deze grijze misère nooit weer te zien onverminderd gebleven is.*

Guyime moest toegeven dat de eindeloze, leisteenkleurige watervlakte onder een altijd bewolkte hemel een onheilspellende en onwelkome aanblik bood. Het dek van *De Zegen van Atheria* was constant nat van de onophoudelijke motregen. Hij had al in geen dagen een blauwe hemel of onbewolkte zon gezien.

Ondanks zijn onnatuurlijk hoge leeftijd had hij nauwelijks ervaring met de uitgestrekte watermassa die in het Valkerisch bekendstond als de *Axuntus Nuarem*, in de meeste moderne talen de Vijfde Zee genoemd. Van alle Vijf Zeeën had deze de reputatie de wispelturigste en gevaarlijkste te zijn: geteisterd door stormen in alle seizoenen, bewoond door de meest nijdige soort haaien en, nog gevaarlijker, door buitensporige aantallen piraten met een genadeloze reputatie. Ondanks zijn gevaarlijke stromingen bleef de Vijfde Zee een belangrijke handelsroute. Karavanen met allerlei gewilde goederen uit de raadselachtige landen van het Rijk

der Kaltharen eindigden hun epische tochten bij de havens aan de oostkust. Vandaaruit werden de goederen verscheept naar de gretige handelaren van de andere vier zeeën, zodat de piraten het altijd en ruimschoots voor het kiezen hadden. De kapitein van *De Zegen van Atheria* had Orsena verzekerd dat hun koers te ver westelijk was om ongewenste aandacht te trekken, maar Guyime zag de oplettende blik van de kerel voortdurend onrustig over de horizon gaan.

‘Het was jouw idee om hier te komen,’ bracht hij de demon in herinnering. Zijn mondhoeken vormden een kleine grijns toen hij het geërgerde gonzen voelde van het zwaard op zijn rug.

Vanwege jouw krankzinnige onderneming, antwoordde Lakorath. Waaraan ik gedwongen ben deel te nemen zonder er iets over te zeggen te hebben. Hij slaakte een zucht van ingehouden verontwaardiging. *Wat een beproeving is het toch de slaaf te zijn van stervelingen.*

‘Als het waar is wat je zegt, zijn we binnenkort misschien van elkaar verlost.’

Een licht en wrokkig lachje, vol van minachting. *Wanneer was onze reis ooit zo gemakkelijk, Heer?*

Daarop kon Guyime alleen maar zacht en instemmend grommen. Van de Vervloeking tot het Noordelijke Koninkrijk, hun reis was er een geweest van terugkerende gevaren, om maar te zwijgen van de regelmatige vernietiging van de vele ongelukkige zielen die hen onderweg probeerden te dwarsbomen. Toch koesterde hij nooit de gedachte van zijn pad te wijken. Vanaf het moment dat de Krankzinnige God gesproken had van de Zeven Zwaarden, had hij geweten dat dit zijn missie zou zijn – al zou het hem zijn leven kosten.

Misschien is dat het punt, suggereerde Lakorath, die er altijd op uit was de duistere krochten van Guyimes geest te peilen. Nadat je eeuwenlang geprobeerd hebt jezelf te laten ombrengen, heb je eindelijk de enige manier gevonden die misschien écht werkt.

Guyime gaf geen antwoord; hij wilde zich door de demon niet laten strikken. In plaats daarvan richtte hij zijn aandacht weer op de landkaart in zijn handen en tuurde naar de kronkelende lijn. ‘Daar gaat ze weer,’ mompelde hij. Hij zag hoe de lijn traag een route volgde rond de voet van een bergketen die volgens hem zeker duizend mijl ten noorden van zijn huidige positie moest liggen. ‘Waar gaat ze naartoe?’

Waarschijnlijk is ze een nieuwe val voor ons aan het opzetten, antwoordde Lakorath. *Ik heb je gezegd dat dat ding nu nutteloos zou zijn.*

‘Je hebt me heel veel dingen gezegd in de loop van vele jaren, en ik heb vaak spijt gehad dat ik ernaar geluisterd heb.’

Guyime keek fronsend toe terwijl de lijn verderliep. Hij voelde een zekere bekendheid met die trage, onverbiddelijke koers, maar had de regio die op dit deel van de landkaart stond afgebeeld nooit eerder bezocht: een bergachtig stuk land dat zich ten noorden van de Vierde Zee uitstreckte en grensde aan de immense woestenij van de Steppe Zonder Zon. Afgaand op elk verslag dat hij ooit gehoord had, was er helemaal niets van betekenis op die steppe, behalve eeuwenoude ruïnes en armoedige grond waarop nauwelijks iets groeien wilde. Maar Ekiri, of beter gezegd de demon die huisde in de Kristallen Dolk die Ekiri met zich meedroeg, was duidelijk geïnteresseerd in deze contreien. Tenzij Lakorath gelijk had, zoals wel vaker, en dit gewoon een nieuw lokaas was om ze in een hinderlaag te lokken die misschien nog dodelijker zou blijken dan de Droeve Doden van Fort Swartfuyr.

‘Draai er niet langer omheen, demon,’ zei hij terwijl hij de kaart liet zakken. ‘Je hebt me beloofd dat hier komen ons dichterbij de Zeven Zwaarden zou brengen. Vooruit, nu ga je me vertellen waarom.’

De jaren die hij met het wezen in het zwaard had doorgebracht, hadden hem geleerd diens humeur te peilen. Zijn stemmingen

waren vaak gemakkelijk onder te verdelen in wrokkige ontevredenheid of een kwaadaardig plezier in menselijke tegenspoed. Nu waren de gedachten van de demon echter zowel somberder, als complexer. Guyime voelde Lakoraths neiging hem te treiteren, zijn woede te wekken met nog meer afleidingsmanoeuvres. Hij verwachtte dat de demon zou vragen wat Guyime zou doen als er geen antwoord kwam. Het zwaard in zee gooien, misschien? Nu school er echter meer onder die gebruikelijke demonische kwaadaardigheid, een gevoel van berusting vermengd met nog iets anders, een emotie die hij niet verwacht had in dat wat door moest gaan voor het hart van dit wezen: vastberadenheid. Lakorath was, zo bleek, ondertussen net zo toegewijd aan deze missie als de vervloekte sterveling die hem droeg.

Heb je ooit van Calvius Arkelion gehoord? vroeg de demon.

Guyime groef in zijn geheugen en vond enkele losse feitjes. ‘Een figuur uit oude mythes,’ antwoordde hij. ‘In de dagen van het Valkerische Rijk gebruikten filosofen hem als het archetype van de wijze man, het tegenovergestelde van de machinaties van hebzuchtige edellieden of tirannen in de dop.’

Soms vergeet ik hoe onderlegd je bent, mijn Heer. Of misschien heb je alleen maar te veel tijd doorgebracht met die geleerde rat in het vooronder.

‘Vertel op, demon,’ drong Guyime grommend aan.

Calvius Arkelion was niet zomaar een mythe, maar een echte, levende man die eeuwen voor de opkomst van Valkeris geboren werd. Wat zijn wijsheid betreft, wel, dat laat ik aan jouw oordeel over. Hoewel hij zichzelf een filosoof noemde, iemand die erop gebrand was de mysteries te ontrafelen van de aarde en de krachten die haar bijeenhouden, was hij in werkelijkheid een tovenaars. Misschien wel de machtigste die ooit geleefd heeft, in mijn ervaring in elk geval, die zoals je weet heel uitgebreid is. Ik mag mezelf graag vleien met de gedachte dat geen enkele andere sterveling erin ge-

slaagd zou zijn me in deze stalen gevangenis op te sluiten, hoewel ik mijn ongeluk vooral toeschrijf aan mijn eigen domme hebzucht en al te avontuurlijke karakter.

Toegang vinden tot het rijk der stervelingen levert je heel veel op in de Hel. Dat is altijd de manier geweest waarop de machtigste oorlogsheren van de hoogste cirkels hun macht vergaren. Er zijn verschillende toegangspoorten, plaatsen waar de sluier tussen de werelden dunner geworden is, maar het zijn er niet veel. Bovendien zijn ze gevaarlijk en worden ze nauwlettend bewaakt. De meesten van mijn soort die erdoorheen proberen te komen falen, en vernietiging of permanente verminking zijn hun enige beloning. Maar ik was jong toen, nog geen vier eeuwen oud naar menselijke maatstaven, en jeugd en nieuwsgierigheid zijn een akelige combinatie. De reis naar een van de toegangspoorten kostte me meerdere mensenlevens en bracht onderweg veel gevaar en pijn met zich mee. Maar ik was vastbesloten, geobsedeerd zou je kunnen zeggen, en toen ik de poort bereikte, voelde ik dat ik gelijk had gehad. Door de zachtjes trillende sluier zag ik datgene waarnaar iedere demon het meest verlangt: menselijke zielen om te vangen.

Het was allemaal een illusie, natuurlijk, een door Arkelion gecreëerde schijnvertoning om mij naar binnen te lokken. Ik zag mijn dwaasheid pas in op het moment dat ik door de poort ging en het verleidelijke visioen veranderde in lege muren van naakt metaal. Ik probeerde mezelf te bevrijden, maar de valstrik was te sterk. Het is een verschrikkelijk gevoel uit je wereld te zijn weggerukt, mijn Heer. Te lijden onder de totale vreemdheid van een andere wereld, een gevangenis waarin het enige gevoel dát is wat mij door mijn cipier wordt toegestaan. Ik zag de wereld door zijn ogen. Ik hoorde wat hij hoorde, rook wat hij rook. En dan, zijn gedachten... wat een chaos. Hij was krankzinnig, maar ook zeer doelgericht. 'Staakt uw erbarmelijke geblaas, vervloekte,' zei hij tegen me. 'En weest verheugd, want gij zijt uitverkoren.'

‘Uitverkoren voor wat?’ vroeg Guyime.

Dat vertelde hij me niet. Zijn gedachten, zo doelgericht als ze waren, losten vaak op in een slaapverwekkende mengelmoes van spijt en schuldgevoelens. Het was tijdens een van die ellendige episodes dat ik die naam hoorde, een naam die ik kende.

Kalthraxis, dacht Guyime, erop lettend geen geluid te maken. Lakorath had er steeds, op bijna manische wijze, op aangedrongen dat ze zijn naam nooit hardop zouden uitspreken. Namen hadden macht, vooral de namen van demonen.

Ik begreep dat mijn gevangenschap onlosmakelijk verbonden was aan die naam, ging Lakorath verder. Want ik was niet de eerste demon die hij gevangen had. Ik ving een glimp op van Arkelions herinneringen aan de dag waarop hij de Schenner in de val lokte. Hij hoopte demonische krachten te bemachtigen voor zijn plannen, maar werd op een verschrikkelijke manier geconfronteerd met zijn eigen kolossale dwaasheid. Ik realiseerde me echter niet precies wíe hij gestrikt had; ik voelde alleen de doodsangst die dat bij hem teweegbracht.

‘De Schenner?’

Zo noemden wij degene die ik niet bij naam zal noemen – wij die tegen hem vochten, bedoel ik. Alle demonen willen macht, dat ligt in onze aard. Het is dus altijd oorlog in de Hel, maar dit was anders. Onder demonen zijn allianties en verraad slechts twee kanten van dezelfde medaille. Ideeën over loyaliteit zijn voor stervelingen, behalve in de abnormale, verwrongen geest van de Schenner. Wie zich tegen hem verzette, verdiende alleen maar vernietiging. Het is normaal dat demonen lijden, maar het gebeurt niet vaak dat ze ook echt sterven, het einde van al het gevoel en bewustzijn moeten ondergaan, uiteengescheurd worden tot er helemaal niets van ze overblijft. Tijdens de oorlog die de Schenner in zijn machtshonger ontketende, zagen we echter ontelbare demonen voorgoed verdwijnen.

‘Ik neem aan dat jullie gewonnen hebben? Aangezien je nog steeds bestaat?’

Nadat slachting en tweedracht in iedere uithoek van het demonenrijk hadden huisgehouden, hebben we gewonnen, ja. Aangenomen werd dat de Schenner, nadat zijn laatste legioen was afgeslacht, naar een andere dimensie was gevlucht om de wraak van de overwinnaars te ontlopen. Niemand kon vermoeden dat hij in de val was gelokt en gevangenzat in het rijk der stervelingen. Pas toen jij zijn naam uitsprak in dat vervloekte Fort Swartfuyr realiseerde ik me dat we hetzelfde lot hadden ondergaan. Nu jouw landkaart nutteloos geworden is, liggen de enige aanwijzingen die we nog zouden kunnen vinden wat betreft de plannen van de Schenner tussen de ruïnes op Arkelions eiland midden in de Zee der Zuchten.

‘Ruïnes? Arkelion is dus verleden tijd? Heb jij hem gedood?’

Dat mocht ik willen. Nee, dat plezier is me onthouden, zoals zoveel meer. Eerlijk gezegd weet ik niet hoe hij aan zijn eind gekomen is. Hij hield me maar kort gevangen en die tijd was vreselijk verwarrend.

Uiteindelijk, na dagen of misschien wel weken, wist hij zijn bewustzijn genoeg te herstellen om zich van mij te ontdoen met een of andere spreuk. Daarna lag ik een afschuwelijk lange tijd in de koude, stinkende modder tot er een voorbijganger op me stapte. Een simpele geest, zijn verzet tegen mijn wil was niet meer dan pathetisch. Ik kreeg hem al snel zover me terug te brengen naar het eiland van Arkelion. Ik was vastbesloten die oude klootzak te dwingen me terug naar huis te sturen. Helaas, hij was er in de tussenliggende eeuwen in geslaagd te sterven. Hij sprak nog een laatste betovering uit om me te misleiden. Want het beweegt, moet je weten, zijn laatste rustoord. Het eiland is in de loop der eeuwen overal gezien in de Zee der Zuchten, maar blijft nooit langer dan een dag. Ik heb de levens van meerdere zwaarddraggers verspild in mijn pogingen het te bereiken, maar kwam nooit dichtbij genoeg

om er zelfs maar een glimp van op te vangen. Uiteindelijk had ik de pech in handen te vallen van een wilskrachtige vrouwelijke krijger uit de wilde zuidelijke landen. We brachten decennia samen door in de gebruikelijke afwisseling van verovering en tirannie. Je doet me erg aan haar denken, bedenk ik me nu.

‘Dat eiland,’ drong Guyime aan. ‘Hoe komen we daar?’

Nou, dat is dus de strontvlieg in de soep, mijn Heer. Ik heb geen idee. De laatste keer dat ik in deze contreien ben geweest, begon dat rare eiland veel minder geregeld te verschijnen, alsof de magie die het in zijn greep houdt aan het vervagen was. Het hele verhaal is zo langzamerhand een legende geworden. De fabel van het Spook-eiland, alleen nog gezocht door de meest vastberaden of misleide figuren die de toverspreuken en schatten van de tovenaars willen claimen. Niemand heeft het ooit gevonden en ik legde me neer bij dit af en toe best vermakelijke bestaan. Totdat jij langskwam, natuurlijk.

‘En dit is waar je me naartoe leidt? Op zoek naar een Spook-eiland dat niet gevonden kan worden?’

Waar moeten we anders heen, mijn Heer, aangezien jouw kaart niet meer te vertrouwen is? Mijn gevoel zegt me bovendien dat dit is waar we moeten zijn. De wereld wankelt als een rotsblok op een ineenstortende pilaar en alles kantelt deze kant op.

Bij dageraad verzamelden Guyimes reisgenoten zich op de voorplecht van *De Zegen van Atheria* om te kijken naar de in regenwolken gehulde contouren van een eilandengroep in de verte.

‘De Halvemaaneilanden,’ legde Orsena uit. ‘De haven van Sovayir ligt aan de kust van het grootste eiland. Volgens onze

gewaardeerde kapitein is het de laatste stad die nog aanspraak kan maken op enige schijn van beschaving voordat we de Zee der Zuchten bereiken.’

‘Een piratennest, neem ik aan?’ vroeg Anselm. Het gezicht van de jonge ridder stond afkeurend terwijl hij de eilanden inspecteerde. Hij liet een hand op het gevest van zijn langzwaard rusten, iets wat Guyime hem veel vaker had zien doen dan reiken naar het antieke zwaard dat op zijn rug gebonden zat. In feite had hij Anselm het Kliefzwaard van de Necromancer niet eenmaal zien trekken sinds ze uit de Noordelijke Landen vertrokken waren. De geïrriteerde zenuwtrekjes die geregeld op het gezicht van de ridder verschenen deden echter vermoeden dat de stemmen in het zwaard zich verre van rustig hielden.

‘Sommigen die in Sovayir voor anker liggen, beoefenen dat beroep zeer zeker,’ gaf Orsena toe. ‘Maar er is me verteld dat ze hun misdadige neigingen verborgen houden zolang ze in de haven liggen. In de praktijk valt de stad onder het gezag van de Prinsenbond en de lokale magistraten houden zich niet in bij het handhaven van de handelswetten.’

De Ultria van het Huis Carvaro wierp Guyime een behoedzame blik toe. ‘Mijn kapitein moet ook toegeven dat hij niet erg geneigd is de Zee der Zuchten zelf op te varen,’ voegde ze eraan toe. ‘Hoe gul ik zijn bonus ook maak.’

‘Dit is toch jouw schip?’ stelde Guyime. ‘Zou jouw vader zo’n onbeschaamdheid hebben getolereerd?’

‘Nee,’ zei Orsena, en het glimlachje op haar lippen bewees dat ze zijn plaagstootjes af en toe wel kon verdragen. ‘Hij zou hem aan zijn eigen scheepsmast hebben vastgebonden en hebben laten geselen voor de ogen van zijn bemanning. Maar ja, ik ben hem niet. En hij was eigenlijk mijn vader ook niet.’ Ze wierp een blik over haar schouder naar de zeelieden die op het dek bezig waren. Allen kweten zij zich nors en naarstig van hun taak, ondertussen

bezorgde blikken werpend op de oostelijke horizon. ‘Onze beste kapitein verwoordt alleen maar de stemming onder zijn bemanning. Zonder scheepslui kunnen we een schip niet laten varen.’

‘Sovayir staat bekend als een drukke haven,’ mengde Lexius zich in het gesprek. Achter zijn brillenglazen waren zijn ogen helderder en groter dan gebruikelijk; ze verraadden dat hij heel graag van boord wilde. Guyime veronderstelde dat de omvang van *De Zegen van Atheria* en de grote laadruimen Lexius ongemakkelijke herinneringen bezorgden aan de slavenschepen van zijn jeugd. ‘Ik weet zeker dat het niet al te moeilijk zal zijn om een geschikt vaartuig te huren. Vooral onder lieden van wie wel vaststaat dat ze zich tot het gevaar aangetrokken voelen.’

‘Zolang ze maar een bestemming hebben waarnaar ze koers kunnen zetten,’ zei Lorweth. Het humeur van de druïde was nog wel het meest verzuurd door de lange reis vanaf Atheria. Met een somber en bedachtzaam gezicht bekeek hij de eilanden die uit de koude mist opdoemden. ‘En onze bestemming is, voor zover ik me kan herinneren, hoogheid’ – hij gaf Guyime een knikje dat voor respectvol moest doorgaan – ‘iets wat je nog op min of meer volledige wijze met ons moet delen.’

Guyimes blik gleed naar Zoeker, het enige lid van hun gezelschap dat nog niets aan het gesprek had bijgedragen. De beestenbezweerster stond met een harde, nieuwsgierige blik in haar ogen naar de Halvemaaneilanden te kijken terwijl ze afwezig Lissahs pels streedde. De lynx kromde haar rug en likte langs haar tanden; ze had voor het eerst in weken land geroken en verlangde ernaar haar poten te strekken.

‘We zijn hier om te zoeken naar een plaats die bekendstaat als het Spookeiland,’ legde Guyime uit. ‘Daar werden de Zeven Zwaarden gesmeed.’

Zoeker draaide zich om en keek hem aan. Lissah volgde haar beweging en begon zoals altijd naar Guyime te blazen. Het dier

was ondertussen gewend geraakt aan de andere leden van dit vreemde gezelschap en toonde zelfs een zekere genegenheid voor Orsena en Anselm. Guyime kon echter altijd rekenen op nijdige blaasgeluiden en krabbende klauwen.

‘Is het de kaart van de Cartograaf die ons naar dit eiland leidt?’ vroeg Zoeker. Haar stem klonk vlak, maar haar blik was scherp en vastberaden.

‘De kaart van de Cartograaf lokte ons in de val in Fort Swartfuyr,’ bracht Guyime haar in herinnering. ‘Daar kunnen we dus niet langer op vertrouwen. We zijn gedwongen op onze demonen af te gaan.’

‘Jóúw demonen,’ bracht Zoeker hem op haar beurt in herinnering. ‘En ik durf te wedden dat niet een van hen ook maar een moer geeft om het vinden van Ekiri.’

‘Het lot van Ekiri is verbonden aan de Zeven Zwaarden. Alles wat we daarover te weten kunnen komen, brengt ons dichterbij haar.’ Guyime zweeg even voor hij verder sprak, nu in de taal die aan de zuidelijke kust van de Tweede Zee gebruikelijk was. ‘Ik vraag je om je vertrouwen, zuster.’

Het gezicht van Zoeker verstrakte, maar ze zei niets meer. Ze draaide zich om en richtte haar aandacht weer op de eilanden.

Het was Lexius die de daaropvolgende stilte doorbrak. Hij omklemde het gevest van de Krakentand met gebalde vuist. Guyime zag het schijnsel van het zwaardblad aan de rand van de schede op het moment dat het wezen in het wapen haar gevoelens aan hem kenbaar maakte. ‘Mijn vrouw stemt in met deze koers, mijn Heer,’ zei de geleerde. ‘Met enige bedenkingen.’

‘En deze wil ook best mee,’ zei Orsena. Ze klopte met een vinger op de zwaardknoop van het Bezweringszwaard. ‘Niet dat het me iets had uitgemaakt als ze dat niet had gewild. Ze is alleen wel héél erg opgewekt en lijkt er zeker van te zijn dat we op onze ondergang afstevenen.’